

РЕШЕНИЕ

№ 7459

гр. София, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8807** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от процесуалния представител на началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ /СДВР, ОПП/ против Решение от 18.08.2022 г. на СРС, 18 състав, по АНД № 8324/2020 г., с което е отменено издадено по отношение на Л. В. Г. наказателно постановление /НП/ №18-4332-021234/02.11.2018г. от началник сектор към СДВР, ОПП по пункт 1 и е изменено същото постановление в частта по неговия пункт 2, като е намален размера /срока/ на наказанието лишаване от право да се управлява МПС от 2 месеца на 1 месец.

В жалбата се релевират оплаквания, че въззивният съд, в пределите на своята компетентност, не е взел всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина. Касаторът твърди още, че въззивното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила във връзка с оценката на доказателствата. Излагат се доводи, че въззивният съд неправилно е изяснил фактическата обстановка, с което е допуснал нарушения, както на материалния, така и на процесуалния закон. Сочи се, че СРС е направил неправилен извод, като е приел, че АУАН и НП не отговарят на формалните изисквания, съгл. чл.42, ал.1, т.4 и чл.56, ал.1, т.5 от ЗАНН и по-конкретно, че липсва пълно и точно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които то е извършено. Според касатора, въззивният съд не е

съобразил визираните в ТР № 16/1975 г. на ВС, ППВС № 4/1976 г., ТР № 4/2004 г. на ОС на ВАС и ТР № 1/2006 на ВАС правни съждения касателно неизлагането на подробни мотиви в АУАН-а, респ. в НП, когато същите се излагат и доказват в друг, съпътстващ документ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Касаторът - началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ – редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът - Л. В. Г. – редовно призован, се явява лично, като оспорва касационната жалба. Не сочи доказателства.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор В., който моли касационната жалба да бъде уважена, а решението на СРС да бъде отменено.

Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК и от надлежна страна с правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА, при следните съображения:

Производството пред СРС е било образувано по жалба на Л. В. Г. срещу НП № 18-4332-021234 от 02.11.2018 г., издадено от началник сектор към ОПП - СДВР, с което на Г. за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева (пункт 1 от постановлението), а за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, буква „в“ от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да се управлява МПС за 2 месеца (пункт 2 от постановлението).

С Решение от 18.08.2022 г. на СРС, 18 състав, по АНД № 8324/2020 г., е отменено издадено по отношение на Л. В. Г. наказателно постановление /НП/ №18-4332-021234/02.11.2018г. от началник сектор към СДВР, ОПП по пункт 1 и е изменено същото постановление в частта по неговия пункт 2, като е намален размера /срока/ на наказанието лишаване от право да се управлява МПС от 2 месеца на 1 месец.

Възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по отношение на нарушението на чл.20, ал.2 от ЗДвП (по пункт 1 от наказателното постановление), съдържа единствено посочване на час и дата на настъпило пътно-транспортното произшествие, съответно марки на участващи в пътно-транспортното произшествие автомобили, като въззивният съд е посочил, че при изложеното от него е извършил препращане към съдържанието на НП и е изредил доказателствата, които е счел, че изясняват фактическата обстановка / „свидетелските показания и обясненията (отчасти) на жалбоподателя в хода на съдебното следствие, от приложения в хода на съдебното следствие снимков материал, както и от АУАН, протоколите за ПТП, докладната записка и декларациите (отчасти)“/. Съдът не е конкретизирал мястото на извършване на нарушението, нито е идентифицирал номерата на участващите в ПТП автомобили. Поради което, касационният състав счита, че изложените обстоятелства в никакъв случай не правят фактическата обстановка прецизна и юридически издържана, което е задължително в съдебното производство, особено с оглед на забраната касационният

съд за първи път да прави фактически установявания.

Въпреки лаконичното изложение на фактическата обстановка, сравнено с липса на такава, въззивният съд е стигнал до заключението, че в резултат от действията на Л. В. Г. са възникнали имуществени вреди на други два автомобила, като съдът е преценил, че „средната (справедливата) пазарна цена за отстраняване на вредите от произшествието при всяко положение (имайки предвид и това какво е известно на много широк кръг от лица /ноторно/ във връзка с цените - в най-общ план - на авточастите и ремонтите на автомобили) не надхвърля - и за трите автомобила (независимо от това дали и трите са били увредени или не) - сумата! от 5000 лева.“. Следва да се отбележи, че по делото не се намериха доказателства, въз основа на които съдът да е преценил конкретно тази сума за имуществена вреда, още повече, че размерът на имуществената вреда няма отношение към съставомерността на деянието, респ. към административнонаказателното производство. Касационната инстанция намира, че така определената от въззивния съд сума, без относими доказателства, се явява в кръга на предположенията, които всякога в съдебното производство са укорими. Нещо повече, определянето на размера на причинените имуществени вреди подлежи на оценка едва при евентуално предявяване на претенция на пострадалите към застраховател и са обект на друго производство, нямащо отношение към настоящото.

СРС е заключил, че административнонаказващият орган не е обосновал въз основа на какви факти и обстоятелства е ангажирал административнонаказателната отговорност на Л. В. Г. за това, че последният не е съобразил скоростта си с характера и интензивността на движението, като според СРС, по този начин било ограничено правото на защита на нарушителя да разбере в какво точно се състои неговото нарушение. Същевременно, въззивният съд не е направил цялостен правен анализ на всички съдържащи се в административнонаказателната преписка документи, в частност на двата протокола за ПТП, издадени от служител на МВР в кръга на правомощията му. По този начин, въззивният съд не е извършил оценка на всеки един документ, приложен към преписката. В трайната съдебна практика на ВКС, многократно е била обсъждана доказателствената тежест на видовете протоколи за ПТП, съставени от длъжностни лице в кръга на служебните им задължения. Въпреки че съставът на СРС не е обсъдил доказателствената тежест на двата протокола, е приел, че АНО при съставянето на АУАН-а и на НП не е описал фактическата обстановка досежно интензивността на движението и изводът за наличието на съставомерна несъобразена скорост. Въззивният съд, посочвайки, че не са спазени изискванията на чл.57, ал.1, т.5 и на чл.42, т.4 от ЗАНН се е позовал само на „писменото възражение, обективизирано в самия АУАН“ и „заявеното от страна на Г. за признаване на „грешката“ в съдебно заседание“. По аргумент от разпоредбите на чл.313 и чл.314, ал.1 от НПК, субсидиарно приложими в съдебния административнонаказателен процес по силата на препращащата норма на чл.84 от ЗАНН, въззивният съд следва да провери изцяло правилността на НП, независимо от основанията, посочени от страните. В този смисъл, правилни са доводите на касатора, че СРС не е оценил доказателствената тежест на съдържащите се документи в приложената от административнонаказващия орган преписка при липса на детайлен анализ на пълния обем от доказателства, с които съдът е разполагал. Пропускайки този съществен момент, съдът не е отговорил дали от АНО са изпълнени всички изисквания на чл.42 и чл.57 от ЗАНН.

В хода на съдебното следствие, СРС е призовал за разпит четирима свидетели. Показания са депозидали трима свидетели – Н. П., О. С. и Н. С.. В мотивите на съда не са посочени кои от показанията на посочените свидетели съдът е кредитирал и кои не, като след задължителната проверка спрямо другите доказателства, в т.ч. и депозираните в хода на съдебното следствие показания на Л. В. Г. /жалбоподател в производството пред СРС/, е следвало да се аргументира защо съответно ги е приел или отхвърлил като достоверни. Резултатът от тази проверка винаги трябва да бъде обективиран по делото - в мотивите на въззивния съдебен акт, така, че да стане достояние на страните, а страната, която е изтъкнала довод в хода на съдебното производство, да узнае и проследи начина на формиране на волята на съда, по силата на която аргументите са или не са уважени. Всяко отклонение от принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН представлява съществено процесуално нарушение.

По отношение на пункт 2 от наказателното постановление - за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, буква „в“ от ЗДвП, съдът е изменил постановлението, като е намалил размера /срока/ на наказанието лишаване от право да се управлява МПС от 2 месеца на 1 месец. СРС е обосновал решението си само въз основа на изложеното от жалбоподателя в хода на съдебното следствие, че осъществявал трудова дейност, за да може да плаща обучението си и да гледа болен член на семейството, която дейност щяла да бъде възпрепятствана с отнемането на правото да шофира за период от два месеца. Съдът не е бил достатъчно критичен, като не е подложил на проверка, въз основа на необходимите доказателства, изложеното от жалбоподателя. Съдът има задължение да разкрие обективната истина и да събере и анализира всички необходими доказателства за установяване на релевантните обстоятелства за решаване на спора, като решението му следва да е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона. В този смисъл са разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 от НПК. В крайна сметка, въззивната инстанция е пренебрегнала процесуалното си задължение, произтичащо от чл. 339, ал. 3 НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН да изложи ясни, точни, изчерпателни и законосъобразни мотиви по всички основни фактически и правни въпроси, поставени за разрешаване пред нея.

Мотивите са преценката на доказателствата, фактическите заключения и правните изводи, въз основа на които съдът стига до своето решение и които обосновават неговия краен извод, обективиран в диспозитива на съдебния акт. В настоящия случай е постановен съдебен акт, без да се изяснят обстоятелствата във фактическата обстановка, както и без правен анализ на всички доказателства по делото.

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, упражняван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания /чл. 218, ал. 1 от АПК/, с изключение на съответствието му с процесуалните изисквания, свързани с правораздавателната власт на въззивната инстанция, съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. При липсата на изчерпателни фактически и аргументирани правни изводи в мотивите към решението относно релевантните за процесуалната законосъобразност на издаденото НП обстоятелства, оспорени с въззивната жалба /относно съществени процесуални нарушения в хода на съдебното производство, необсъждане на всички събрани в производството факти и

обстоятелства/, включени в предмета на доказване по делото, както и предвид наличието на забрана за нови фактически установявания в касационната инстанция, не позволява да се извърши проверка на решението по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който да замести този на решаващия съд. Това би лишило страните от една съдебна инстанция по фактите и приложението на закона.

По изложените съображения оспореното решение следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС, при което, включително и при необходимост, след събиране при спазване на принципа по чл. 14 от НПК на други относими към преценката на съда доказателства, да се изложат мотиви кои факти се приемат за установени, въз основа на кои доказателства и какви правни изводи следват от тях на въпросите относно извършване на нарушението и индивидуализацията на наказанието.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2, във връзка с чл.222, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 18.08.2022 г. на СРС, 18 състав, по АНД № 8324/2020 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.